

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Ловеч, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА
ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при участието на секретаря ЦВЕТОМИРА БАЕВА
като разгледа докладваното от МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА Въззивно наказателно дело от частен характер № 20224300600105 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

С присъда № 7/07.04.2021 г. по НЧХД № 142/20 г. Луковитският районен съд е признал подсъдимата Л. А. Х., с ЕГН *****, за виновна в това, че на 12.05.2020 г., около 10.30 часа, в помещение на Общинска служба по земеделие гр. Т. е казала нещо унижително за честта и достойнството на частния търговец В. С. И. от с. Г., общ. Т. в негово присъствие, а именно: нарекла го измамник и крадец, поради което на основание чл. 146, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК я осъдил на глоба в размер на хиляда лева, като я е оправдал по първоначалното обвинението по чл. 148, ал. 1, т. 1 от НК за това обидата да е нанесена публично.

Съдът е признал подсъдимата Л. А. Х., ЕГН *****, за виновна и в това, че на 12.05.2020 г. около 10.30 часа, в помещение на Общинска служба по земеделие гр. Т., чрез нанасяне на удар с ръка, е причинила на частния търговец В. С. И. от с. Г., общ. Т. лека телесна повреда, изразяваща се в болезнен оток в тилната окосмена част на главата, довела до причиняване на

болка и страдание, без разстройство на здравето, поради което на основание чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 54 вр. чл. 57, ал. 1 от НК я осъдила на глоба в размер на двеста лева.

Съдът е определил на Л. А. Х. на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо най-тежко наказание измежду наложените, а именно глоба в размер на хиляда лева.

Съдът е осъдил подсъдимата Л. А. Х., със снета по-горе самоличност, да заплати на гражданския ищец В. С. И. с постоянен адрес с. Г., общ. Т., ул. Х.Б. №41 сума в размер на 500. 00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението по чл. 146, ал. 1 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на деянието - 12.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил предявения граждански иск за разликата до пълния претендиран размер от 1 000. 00 лева.

Съдът е осъдил подсъдимата Л. А. Х., със снета по-горе самоличност, да заплати на гражданския ищец В. С. И., с постоянен адрес с.Г., общ.Т., ул. Х.Б. №41 сума в размер на 500. 00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на деянието - 12.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил предявения граждански иск за разликата до пълния претендирай размер от 1 000. 00 лева.

Съдът е осъдил подсъдимата Л. А. Х. да заплати на частния тъжител В. С. И. сумата от 762. 00 лева, представляваща сторени по делото разноски - 12. 00 лева, представляваща такса за образуване на делото, 600. 00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение и 150. 00 лева за експертиза.

Съдът е осъдил подсъдимата Л. А. Х. да заплати по сметката на РС-Луковит сумата от 100. 00 /сто лева/ лева, представляваща държавна такса върху уважената част по всеки от двата иска.

Пред настоящата инстанция е постъпила въззивна жалба от Л. А. Х., чрез адв. Д., с която моли на основание чл. 336, ал.1, т. 3 НПК да се постанови съдебен акт, с който да се отмените атакуваната присъда и да се признае подсъдимата за невиновна по повдигнатите срещу нея обвинения по чл.146, ал.1 НК и чл. 130, ал. 2 НК, да се отхвърлят гражданските иски, предявени от частния тъжител, както и да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски и в двете съдебни инстанции.

Счита, че присъдата е постановена в нарушение на закона, като в хода на производството пред първоинстанционния съд са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до нарушаване на основни принципи в процеса и е налице необоснован съдебен акт. Сочи, че съдът неправилно е обсъдил и ценил събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал, в резултат на което е достигнал до порочни правни изводи.

Налага довод, че по делото не са събрани безспорни доказателства за извършени от подзащитната противоправни деяния по чл.146, ал. 1 НК и чл.130, ал. 2 НК.

Излага, че наложеното на подзащитната й наказание е явно несправедливо, като очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и на смекчаващите отговорността обстоятелства.

По делото е постъпило допълнение към въззивна жалба от Л. А. Х., чрез адв. Д..

Излага, че съдът е постановил осъдителна присъда по обвинение по чл.146, ал.1 НК, че Х. е нарекла тъжителя „измамник“ и „крадец“ без това да е установено безспорно и несъмнено. Сочи, че съдът неправилно е кредитирал показанията на св.Е. А. предвид това, че са противоречиви - тя три пъти при разпита в съдебно заседание от 23.02.2021 г. е казала, че при спора между тъжителя и подсъдимата не е чувала обидни изрази и думи. Дори изрично и категорично в протокола е записано: „Не съм чувала обидни изрази и думи. Аз излязох от стаята, ако те са се обиждали, аз съм била навън“. Налага довод, че нито единият, нито другият е казал обидни думи в нейно присъствие. Сочи, че в края на разпита, отговаряйки на въпрос на съда, св. А. е казала, че е чула Х. да казва „измамник“ и „крадец“. Навежда довод, че от записаното в протокола от съдебно заседание от 23.02.2021 г. не става ясно дали във въпроса, поставен от съда са, се съдържали изразите „измамник“ и „крадец“, което би било подвеждащ въпрос в нарушение на чл.139, ал.6, вр.чл.138, ал.5 НПК. Приема, че ако е зададен такъв въпрос от съда, след като свидетелят неколkokратно е заявил, че не е чул обидни изрази и думи, то съдът е нарушил съдопроизводствените правила, тъй като въпреки категоричните отговори на св. А., че не е чула обидни изрази и думи, съдът тенденциозно е настоявал да получи различен отговор. Защитата приема, че следва да бъде изслушан записа от съдебно заседание, проведено на

23.02.2021 г., за да се установи категорично поведението и изявлението на св. А., както и въпросите, зададени от съда. Адв. Д. приема, че предвид противоречивите показания, дадени от св. А., не следва да се кредитират и да бъдат изключите от доказателствения материал. Застъпва се тезата, че от събраните по делото доказателства не е установено по безспорен начин подзащитната ѝ да е извършител на престъпление по чл. 146, ал. 1 НК.

Адв. Д. намира, че не е доказано и обвинението по чл. 130, ал. 2 НК, тъй като не са събрани доказателства, които да установяват по безспорен и категоричен начин, че действието, от което тъжителят твърди, че е понесъл вреди, е извършено от Х., включително начина на получаване на травмата и технологията, по която би могла да бъде осъществена. Приема, че по делото не е доказана причинно-следствена връзка между извършеното от подзащитната ѝ и установената травма, съгласно представените медицински документи по делото. Сочи, че от събраните по делото доказателства, включително съдебно-медицинска експертиза № 181/2020 г. и свидетелските показания на св.Ц. Г., се доказва, че с действията си Х. не е причинила процесната травма. Излга, че св.Г. многократно говори, че тя е „шляпнала“ тъжителя по тила с отворена ръка и това се потвърждава и от изявлението на тъжителя при подаване на сигнал към национален телефон 112 /тя ме зашлеви/. Посочва, че от заключението на съдебно-медицинската експертиза, приета и неоспорена по делото, се установява, че увреждането, отразено в медицинските документи, може да се получи от удар с юмрук. Сочи, че вещото лице в съдебно заседание е заявило, че травмата е от директен удар в областта на тила с твърд тъп предмет, с малка ограничена ударна повърхност и че „...С шляпване с отворена ръка не би се получила т.нар. цицина“. Заема становище, че по делото не са събрани доказателства, че подзащитната ѝ е ударила тъжителя с юмрук. Излага, че тъжителят при обаждането до тел. 112 е казал: „зашлеви ме“, т.е не е налице удар с юмрук.

Защитата приема, че неправилен е извода на съдът, че след като е категорично доказан механизма на действието, причинило установената с медицински документи травма, то е установена и причинно-следствената връзка между действията на подзащитната и твърдяната травма. Сочи, че единственият аргумент на съда е, че приетата по делото съдебно-медицинска експертиза дава заключение, че „при инцидента на 12.05.2020 г. на тъжителя В. С. И. е причинен травматичен подкожен хематом в тилната окосмена част

на главата“. Счита, че такова твърдение няма в експертизата и при разпита на вещото лице също не е налице твърдение относно мястото и времето на получаване на изследваната травма. Счита, че съдът в нарушение на процесуалните правила, не е кредитирал показанията на св. Г. в частта относно удара с аргумент, че в тази им част показанията му не се подкрепят от експертизата. Моли да се кредитират кредитирате показанията на св.Г. по отношение на действията на подзащитната й, а именно, че е ударила тъжителя с отворена ръка.

Адв. Д. намира, че по делото не са събрани безспорни доказателства, че подзащитната й е причинила твърдяната от тъжителя травма. Сочи, че твърдяната травма не е получена по начина и времето, съобщен от тъжителя, медицинският преглед е извършен в по-късен момент, по делото не са събрани доказателства за точния час на извършване на медицинския преглед, както и къде е бил и какво е правил тъжителят от излизането му от Общинска служба земеделие до посещението на болницата в гр.Т..

Счита, че съдът при постановяване на присъдата, не е взел предвид доказаното обстоятелство, че действието, за което тъжителят твърди, че е извършено от Х., е след като той й е бъркал в чантата да търси пистолет. Сочи, че св. Ангел Лалев е заявил, че по данни на В. И. „Л. го е била ударила зад врата, понеже той нещо бил бъркнал в чантата й“. Св. Х.П. е обяснил, че след пристигането си в Общинска служба Земеделие св. Г. е казал, че „г-н И. е бъркал в чантата на г-жа Х., след което тя го е ударила“. Защитата твърди, че съдът не е обсъдил показанията на свидетелите в тази им част, т. е какво е довело до реакцията на Х..

На следващо място, според защитата съдът не е обсъдил наведените от подзащитната й твърдения, че е действала при самозащита и като защитна реакция на противоправното поведение на тъжителя. Излага, че от събраните по делото доказателства е установено, че е налице спор между млад мъж и по-възрастна жена, в който тъжителят с особена дързост и обидни действия посяга и навлиза в личната сфера и собственост на подзащитната й. Счита, че единствената възможност в този случай на Х. е да направи опит да прекъсне по категоричен начин нападението и агресията на тъжителя, като демонстрира готовност да се отбранява, да отбранява честта и имуществото си, въпреки обективната и кумулативна липса на умения и физически

характеристики, обусловени от пол, възраст и здравен статус. Счита, че от събраните по делото доказателства е доказано, че чрез поведението си с особена дързост и незачитане на обществените ценности и морал В. И. по категоричен начин и с умисъл посяга към личната и неприкосновена собственост на Л. Х. в момента, в който провежда разговор с тел. 112. Навежда аргумент, че с провокативните си действия, непосредствено и противоправно нападение, деецът цели да увреди пострадалата, като прави опит да нанесе както имуществени, така и неимуществени вреди, а именно уплаха, стрес, унижение, клевета и обида. Сочи, че реакцията на подзащитната ѝ е след тази дръзка постъпка на В. И., съпътствана с реплики към оператора от тел. 112: „...буквално може и пистолет да ми извади всеки момент от чантата си“. Налага довод, че действията ѝ могат да се възприемат като неизбежна отбрана и извършени при условията на чл. 12 НК, поради което следва съдът да оправдае подзащитната ѝ по обвинението по чл. 130, ал. 2 НК.

Счита, че първоинстанционният съд не е изследвал обстойно събраните по делото доказателства и е следвало да направи извода, че деянието не е наказуемо и е извършено при неизбежна отбрана. Приема, че наложеното наказание на подсъдимата е явно несправедливо и не съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и на причинените с деянието вреди, поради което е прекомерно завишена уважената част от гражданските иски.

Излага, че приложените записи от национален телефон 112, изслушани в съдебно заседание на 23.02.2021 г. и възпроизведени на хартиен носител, не са обсъдени от съда, а в тях се съдържат относими към предмета на делото факти. Сочи, че в записа ясно се чува, че тъжителят, подаващ сигнал до 112, казва „...една дама дойде, зашлеви ме“. Счита, че това признаване на механизма на действието на Х., а именно удар с отворена ръка, кореспондира със свидетелските показания на св. Г. и опровергава крайния извод на съда, че е доказано, че подсъдимата е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, включително че е нанесла на тъжителя удар с юмрук и е причинила на тъжителя телесно увреждане.

По делото не е изследван въпроса относно обективната възможност на подсъдимата да извърши твърдяното деяние, с оглед на нейната възраст, ръст,

здравословно състояние и местоположението ѝ спрямо тъжителя. Сочи, че за да бъде получена твърдяната травма, удърът трябва да е директен /разпит на вещото лице в съдебно заседание/, но такъв директен удар не може да бъде нанесен от Х.. Пзовава се на епикриза от м.07.2020 г., от която се установява, че Х. е с начални дегенеративни промени на малки стави на дланите. Излага, че при посещение на Бърза помощ веднага след инцидента е установено състояние на тревожно разстройство и стягане в сърдечната област след „заплаха за живота ѝ“ /Фиш за спешна медицинска помощ от 12.05.2020 г./.

В съдебно заседание въззивникът се явява лично и с адв. Д., която поддържа подадената въззивна жалба и допълнението към нея по изложените аргументи.

Приема за недоказано подзащитната ѝ да е автор на престъплението по чл. 146, ал. 1 НК. Сочи, че от свидетелските показания на св. А. и при преразпита има несъответствие и противоречие в показания, както пред първата инстанция, така и пред настоящия състав, като първоначално свидетелката не е потвърдила подзащитната ѝ да е казала думите „измамник“ и „крадец“ на г-н И. и след прочитането на показанията ѝ, тя е потвърдила тези думи. Излага, че при първоначалния разпит пред първоинстанционния съд, неколkokратно тази свидетелка е заявила, че не е чувала тези думи.

Защитата счита, че не е доказано и авторството от подзащитната ѝ и на престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК. Сочи, че от съдебно-медицинската експертиза се установява, че травмата, за която твърди г-н И., би могла да бъде нанесена с твърд предмет при фронтален удар. Налага довод, че не е доказано да е извършено такова действие от страна на подзащитната ѝ.

Излага, че св. Г. в съдебно заседание пред тази инстанция е потвърдил, че е имало шляпване с отворена ръка от г-жа Х., след като г-н И. е навлязъл в личното пространство, гледал е в чантата и е казал, че тя може да носи пистолет. Твърди, че той е извършил това действие в момента, в който говори с оператора на тел. 112, което означава, че репликата „може да носи и пистолет в чантата си“ не е отправена само към г-жа Х., а и на администратора от тази телефонна линия, което по същество представлява и обвинение. Счита, че подзащитната ѝ в този момент е реагирала на провокативното поведение на г-н И., като обаждането му на тел. 112,

пипането на чантата ѝ, репликата, че има оръжие и едва ли не ще го извади срещу него, е провокирало в нея реакция на защита. Поддържа аргументите в жалбата, тъй като това не е обсъдено в първата инстанция.

Моли Х. да бъде призната за невиновна и оправдана по двете обвинения, а в случай, че съдът прецени, че подзащитната ѝ е извършила някое от престъпление, е налице хипотеза за прилагане на административно наказание, с оглед чистото ѝ съдебно минало.

Въззиваемият в съдебно заседание се явява лично и с адв. Г., като молят да бъде постановено решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция.

Излага, че по делото са потвърдени показанията и на двамата свидетели-очевидци, като наред с това са приобщени показанията, които са дали пред първоинстанционния съд чрез тяхното прочитане. Сочи, че св. Е. А. е заявила, че това, което е казала пред районния съд, е истината, че е чула подсъдимата да нарича доверителя му измамник и крадец, което е престъпление по чл. 146, ал. 1 от НК. Сочи, че косвено доказателства за това, че е имало вербална агресия от страна на подсъдимата са показанията на другия свидетел-очевидец Ц. Г., който е заявил, че е чул разговор на силен глас. От своя страна свидетелят Г. е заявил, че е видял и е възпроизвел това, което е казал пред първоинстанционния съд - как след действията на неговия доверител, свързани с опит да погледне в чантата на подсъдимата и заявявайки дали не носи оръжие, тя го е ударила по главата. Посочва, че във въззивната жалба, на стр. 2, по средата, се прави признание, че се иска съда да кредитира показанията на св. Гердигов, а именно, че е ударила тъжителя с отворена ръка. Излага, че от аудиозаписа се установява ясно кой каква позиция е заел в този конфликт.

Моли да се обърнете внимание на свидетелските показания, дадени от Х.П.П. - служител в РУ на МВР Т., който отзовавайки се на сигнала и изготвяйки акт за административно нарушение против подсъдимата, е заявил пред първоинстанционния съд, че пред него подсъдимата си е признала, че е ударила частния тъжител.

В последната си дума Л. Х. моли да бъде оправдана. Излага, че не е виновна и е провокирана.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилата жалба и събраните

по делото доказателства пред тази инстанция и пред РС-Луковит, намира за установено следното :

Л. А. Х. е с висше образование, неосъждана и е директор на детска градина в с.Г..

На 12.05.2020 г., около 10. 30 часа, Л. А. Х. се намирала в помещение на Общинска служба по земеделие гр. Т. със св. Е. А. А., която е служител в службата. Тя попълвала документи във връзка с кампанията за директни плащания, като пълномощник на родителите си, които се занимавали с животновъдство. Св. А. уведомила Х. относно един от заявените имоти – имот, общинска собственост, находящ се в землището на с. Г., че няма правно основание да го заявява за субсидиране, тъй като срокът на договора им за наем с Община Т. е изтекъл, че за същия имот тъжителят В. С. И. има сключен договор за наем с Община Т. и той има правно основание да го заяви.

Х. помолила св. А. да извика тъжителя В. И., който по това време също се намирал в ОБСЗ – Т.. И. бил в друг кабинет и с друг служител оформяли документи за кампанията. И. влезнал в стаята и Х. го попитала защо е взел имота, от който техните животни пиели вода. Той отговорил, че се е явил на пазар в общината. Те започнали да спорят на висок глас. Х., в присъствието на св. А., нарекла И. „измамник“ и „крадец“, казала му, че пчелините му са фалшиви. Св. А. се уплашила, излязла от стаята и извикала св. Ц. В. Г., началника на ОБСЗ – Т.. Св. Г. влязъл в стаята и видял, че двамата говорят на висок глас. И. бил седнал зад бюрото на стола на св. А., а Х. била седнала отстрани. На бюрото между тях се намирала дамската чанта на Х., която била отворена. В един момент И. казал на Х., че може би носи и пистолет и надникнал в отворената ѝ чанта, при което въззивничката дръпнала чантата и му нанесла удар с юмрук в областта на тила.

И. веднага се обадил на тел. 112 и докато съобщавал за случилото се, Х. също се обадила на тел. 112, като едновременно разговаряли с различни оператори. Тъй като след това въззивничката се почувствала зле, св. Г. също се обадил на тел. 112 за медицинска помощ.

На място пристигнал екип на Спешна помощ, който оказал медицинска помощ на Х..

На място дошли и служители на РУ -Т. - свидетелите Х.И.Х., Х.П.П. и А.Л.Л. Те снели писмени сведения от Х., И. и св. Г., след което съставили

предупредителни протоколи на Х. и И.. На Х. бил съставен и АУАН № 306302, 12.05.2020 г. за нарушение на чл. 5, т. 1 от Наредба за опазване на обществения ред и сигурност на гражданите на територията на Община Т.. Въз основа на съставения АУАН кметът на Община Т. издал НП-ОР-22/15.07.2020 г., което е отменено с Решение № 260049/23.12.2020 г. по АНД № 321/2020 г. на РС - Троян.

Същият ден, след инцидента, И. посетил лечебно заведение, където бил прегледан от специалист - хирург и му било издадено медицинско свидетелство за пред съд № 15/2020 г.

На 13.05.2020 г. той посетил и Отделението по съдебна медицина при МБАЛ - Ловеч, където бил прегледан от специалист - съдебен медик и му било издадено медицинско удостоверение за пред съда № 59/2020 г.

От допуснатата съдебно-медицинска експертиза се установява, че при инцидента на 12.05.2020 г. на В. С. И. е причинено травматичен подкожен хематом в тилната окосмена част на главата с размери 2.5 - 3 см, болезнен при пипане, който му е причинил болка и страдание. Вещото лице е приело, че установеното увреждане е причинено с удар от твърд тъп предмет с ограничени размери и може да се получи по време и начин, съобщен от тъжителя - удар в областта на тила с юмрук. Няма данни за разстройство на здравето временно и неопасно за живота и възстановяването на пострадалия е в срок от около 2-3 дни - срок за спадане на подкожния хематом. В съдебното заседание вещото лице е посочило, че се касае за директен удар в областта на тила с твърд тъп предмет, с малка ограничена повърхност - юмрук, такова увреждане е невъзможно да се получи при шляпване с отворена ръка.

Настоящата инстанция кредитира така установената фактическа обстановка от РС-Луковит.

Жалбата е неоснователна.

Правилен и обоснован е извода на съда, че Л. А. Х. е осъществила от обективна и субективна страна признаците от състава на престъпнението по чл. 146, ал. 1 от НК, като на 12.05.2020 г., около 10.30 часа, в помещение на Общинска служба по земеделие гр. Т., е казала нещо унизително за честта и достойнството на частния тъжител В. С. И. от с. Г., общ. Т. в негово присъствие, а именно: нарекла го измамник и крадец.

От обективна страна деянието е осъществено от Х. чрез действие, като на посочената дата и място, е казала нещо унижително за честта и достойнството на частния тъжител В. С. И. от с. Г., общ. Т. в негово присъствие, а именно: нарекла го измамник и крадец.

От субективна страна деянието е извършено от въззивничката виновно при пряк умисъл, като Х. е съзнавала общественоопасния характер на деянието, предвиждала е неговите общественоопасни последици и е искала тяхното настъпване.

Неоснователно е становището на адв. Д., че обвинението по чл. 146, ал. 1 НК не е доказано.

Този аргумент е бил изложен и пред първата инстанция, обсъден е от нея и е отхвърлен като неоснователен. Настоящата инстанция приема, както и РС-Луковит, че от събраните по делото доказателства следва безспорен извод, че Х. е автор на престъплението по чл. 146, ал. 1 от НК. Обвинението е доказано по безспорени и несъмнен начин така, както изисква НПК. Настоящата инстанция изцяло дава вяра на показанията на св. Е. А. А., дадени пред първата инстанция и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 във връзка с ал. 1, т. 2 НПК. Показанията са последователни, точни и логични. Съдът допусна преразпит на св. А. и лично и непосредствено възприе показанията ѝ. От показанията на св. А. се установява, че Х. е нарекла И. измамник и крадец. Свидетелката е пряк очевидец на извършеното деяние, безпристрастна е и на показанията ѝ следва да се даде вяра. Свидетелката е дала показания за факти и обстоятелства, които е възприела лично. Показанията на свидетелката са свързани с предмета на доказване и са допринесли за изясняване на обективната истина по делото.

Неоснователно е становището на адв. Д., че следва да се изключат от доказателствените материали показанията на св. Е. А., дадени пред първата инстанция, тъй като са противоречиви. Сочи се, че три пъти при разпита в съдебно заседание от 23.02.2021 г. е казала, че при спора между тъжителя и подсъдимата не е чувала обидни изрази и думи, а в края на разпита, отговаряйки на въпрос на съда, св. А. е казала, че е чула Х. да казва „измамник“ и „крадец“. Навежда довод, че от записаното в протокола от съдебно заседание от 23.02.2021 г. не става ясно дали във въпроса, поставен от съда са, се съдържали изразите „измамник“ и „крадец“, което би било

подвеждащ въпрос в нарушение на чл.139, ал.6, вр.чл.138, ал.5 НПК. Приема, че ако е зададен такъв въпрос от съда, след като свидетелят неколkokратно е заявил, че не е чул обидни изрази и думи, то съдът е нарушил съдопроизводствените правила, тъй като въпреки категоричните отговори на св. А., че не е чула обидни изрази и думи, съдът тенденциозно е настоявал да получи различен отговор.

Тази инстанция намира, че не са налице допуснати нарушения от съда на съдопроизводствените правила при разпита на св. А.. Св. А. е разпитана на 23.02.2021 г. и е съставен протокол, който има необходимите реквизити съгласно чл. 129 НПК. В съдебното заседание въззивничката е присъствала лично и с процесуален представител. В протокола не са вписани искания, бележки и възражения от тяхна страна. При приключване на разпита на свидетелката, страните са заявили, че нямат въпроси, което е отразено в протокола /стр. 125/. Х. и защитникът ѝ не са искали поправка на протокол. Въззивната инстанция приема, протоколът е съставен при условията и по реда, предвидени в НПК, и е годно доказателствено средство за извършване на съответните действия, за реда, по който са извършени, и за събраните доказателства. Следва да се посочи, че пред тази инстанция св. Е. А. потвърди това, което е казала пред районния съд, че е чула подсъдимата да нарича И. измамник и крадец. При разпита на св. А. пред първата инстанция са спазени разпоредбитена чл. 280, ал. 2 във връзка с чл. 277, ал. 3 и 4 НПК и съдията е поставил въпроси към свидетелката след изчерпване на въпросите на страните. По изложените мотиви съдът приема, че е неоснователно становището на защитата, че следва да се изключат от доказателствените материали показанията на св. А., които са депозираны пред РС-Луковит.

В съответствие със събраните по делото доказателства и закона, съдът е признал Х. за невиновна и я е оправдал по първоначалното обвинението по чл. 148, ал. 1, т. 1 от НК за това обидата да е нанесена публично. В тази част присъдата не е обжалвана.

Правилен и обоснован е извода на съда, че Л. А. Х. е осъществила от обективна и субективна страна и признаците от състава на престъпението по чл. 130, ал. 2 от НК, като на 12.05.2020 г. около 10. 30 часа, в помещение на Общинска служба по земеделие гр. Т., чрез нанасяне на удар с ръка, е причинила на частния тържitel В. С. И. от с. Г., общ. Т. лека телесна

повреда, изразяваща се в болезнен оток в тилната окосмена част на главата, довела до причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето, поради което на основание чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 54 вр. чл. 57, ал. 1 от НК.

От обективна страна Х. е осъществила състава на престъплението чрез действие, като на посочената дата и място чрез нанасяне на удар с ръка, е причинила на частния тъжител В. С. И. от с. Г., общ. Т. лека телесна повреда, изразяваща се в болезнен оток в тилната окосмена част на главата, довела до причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето. Характерът и видът на причиненото увреждане на И. се установява от заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза. Налице е лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК.

От субективна страна деянието е осъществено виновно при пряк умисъл, като Х. е съзнавала общественоопасния характер на деянието, предвиждала е неговите общественоопасни последици и е искала тяхното настъпване.

Въззивната инстанция не приема тезата на защитата, че обвинението е недокзано. Тази аргумент е изложен пред първата инстанция, обсъден от нея и отхвърлен като неоснователен. РС-Луковит е подложил на внимателна проверка събрания доказателствен материал и е направил верен извод за авторството на престъплението по чл. 130, ал. 2 НК. Съдът е изпълнил задължението си по чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК да посочи в мотивите установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. РС-Луковит е спазил и разпоредбата на чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК – при противоречие на доказателствените материали да изложи съображения защо едни от тях приема, а други отхвърля.

Ловешкият окръжен съд дава вяра изцяло на показанията на св. Г.. Св. Г. бе разпитан пред тази инстанция и от показанията му се установява, че Х., на посочената дата и място, е нанесла удар в областта на тила на И.. Тази инстанция дава вяра на приобщените показания на св. Г. по реда на чл. 281, ал. 4 във връзка с ал. 1, т. 2 НПК, тъй като са последователни, логични и достоверни. Св. Г. е пряк очевидец на извършеното деяние, даде показания за факти и обстоятелства, които е възприел лично, безпристрастен е и съдът лично и непосредствено възприе показанията му като достоверни. Свидетелят

е дала показания за факти и обстоятелства, които е възприел лично. Показанията на свидетеля са свързани с предмета на доказване, допринесли са за изясняване на обективната истина по делото и съответстват на гласните доказателства - показанията на св. А., на показанията на полицейските служители, които са пристигнали на място, на писмените доказателства - писмото от РЦ 112 Монтана, съдържанието на записите на телефон 112, изслушави в съдебно заседание и възпроизведени, медицинско свидетелство за пред съд № 15/2020 г., медицинско удостоверение за пред съда № 59/2020 г., предупредителни протокил на Х. и И., съставен и АУАН № 306302, 12.05.2020 г., както и на заключението на вещото лице по съдебно медицинската експертиза.

Тази инстанция приема, както и първата, че не следва да даде вяра на обясненията на Х. в частта, в която отрича да е отправила обидни думи спрямо И. и да му е нанесла удар с ръка в областта на тила, тъй като са дадени в нейна защитна теза и противоречат на : показанията на св. Е. А. А., показанията на св. Г., показанията на полицейските служители, които са пристигнали на място, на писмените доказателства - писмото от РЦ 112 Монтана, съдържанието на записите на телефон 112, изслушави в съдебно заседание и възпроизведени в съдебния протокол, медицинско свидетелство за пред съд № 15/2020 г., медицинско удостоверение за пред съда № 59/2020 г., предупредителни протокил на Х. и И., съставен и АУАН № 306302, 12.05.2020 г., както и на заключението на вещото лице по съдебно медицинската експертиза. Обясненията в тази им част не следва да се кредитират.

Пред настоящата инстанция са направени възражения във връзка с механизма на причиняване на увреждането на И.. Този аргумент също е бил предмет на разглеждане пред първата инстанция, която го е обсъдила и е направила верен извод. Съдът не е дал вяра на показанията на св. Г. в частта, в която е посочил, че Х. е ударила И. с отворена ръка, а не с юмрук. Вещото лице по съдебно медицинската експертиза е анализирано писмените доказателства медицинско свидетелство за пред съд № 15/2020 г., медицинско удостоверение за пред съда № 59/2020 г. и е приело, че причиненото увреждане на И. не може да се получи от удар с отворена ръка. Според вещото лице установеното увреждане е причинено с удар от твърд тѣп предмет с ограничени размери и може да се получи по време и начин,

съобщен от тъжителя - удар в областта на тила с юмрук. В съдебното заседание при разпита вещото лице е категорично, че се касае за директен удар в областта на тила с твърд тъп предмет, с малка ограничена повърхност - юмрук, такова увреждане е невъзможно да се получи при шляпване с отворена ръка. Настоящата инстанция кредитира заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза, като пълно, ясно и и съответно на приложените писмените доказателства - медицинско свидетелство за пред съд № 15/2020 г. и медицинско удостоверение за пред съда № 59/2020 г.

Неоснователна е тезата на адв. Д., че съдът не е обсъдил наведените от подзащитната й твърдения, че е действала при самозащита и като защитна реакция на противоправното поведение на тъжителя. Излага, че от събраните по делото доказателства е установено, че е налице спор между млад мъж и по-възрастна жена, в който тъжителят с особена дързост и обидни действия посяга и навлиза в личната сфера и собственост на подзащитната й. Счита, че единствената възможност в този случай на Х. е да направи опит да прекъсне по категоричен начин нападението и агресията на тъжителя, като демонстрира готовност да се отбранява, да отбранява честта и имуществото си, въпреки обективната и кумулативна липса на умения и физически характеристики, обусловени от пол, възраст и здравен статус. Счита, че от събраните по делото доказателства е доказано, че чрез поведението си с особена дързост и незачитане на обществените ценности и морал В. И. по категоричен начин и с умисъл посяга към личната и неприкосновена собственост на Л. Х. в момента, в който провежда разговор с тел. 112. Навежда аргумент, че с провокативните си действия, непосредствено и противоправно нападение, деецът цели да увреди пострадалата, като прави опит да нанесе както имуществени, така и неимуществени вреди, а именно уплаха, стрес, унижение, клевета и обида. Сочи, че реакцията на подзащитната й е след тази дръзка постъпка на В. И., съпътствана с реплики към оператора от тел. 112: „...буквално може и пистолет да ми извади всеки момент от чантата си“. Налага довод, че действията й могат да се възприемат като неизбежна отбрана и извършени при условията на чл.12 НК, поради което следва съдът да оправдае подзащитната й по обвинението по чл. 130, ал. 2 НК.

Съдът приема, че по делото безспорно е установено, че не са налице

условията на чл. 12, ал. 1 НК. От фактическа страна по делото е установено, че Х. е помолила св. А. да извика тъжителя В. И., който по това време също се намирал в ОБСЗ-Т. И. бил в друг кабинет и с друг служител оформяли документи за кампанията. И. влезнал в стаята и Х. го попитала защо е взел имота, от който техните животни пиели вода. Той отговорил, че се е явил на пазар в общината. Двамата започнали да спорят и Х., в присъствието на св. А., нарекла И. „измамник“ и „крадец“, казала му, че пчелините му са фалшиви. Св. А. се уплашила, излязла от стаята и извикала св. Ц. В. Г., началника на ОБСЗ – Т. Св. Г. влязъл в стаята и видял, че двамата говорят на висок глас. И. бил седнал зад бюрото на стола на св. А., а Х. била седнала отстрани. На бюрото между тях се намирала дамската чанта на подсъдимата, която била отворена. В един момент И. казал на Х., че може би носи и пистолет и надникнал в отворената ѝ чанта, при което въззивничката дръпнала чантата и нанесла на тъжителя удар с юмрук в областта на тила. От така установената фактическа обстановка следва, че поведението на И. не е било причина за настъпване на инцидента. Въззиваемият е бил извикан от св. А. по молба на въззивничката, като Х. и И. са започнали да спорят на висок глас. След това Х. нарекла И. „измамник“ и „крадец“. В един следващ момент, И. И. казал на Х., че може би носи и пистолет и надникнал в отворената ѝ чанта, при което въззивничката дръпнала чантата и нанесла на тъжителя удар с юмрук в областта на тила. От така установената фактическа обстановка може да се направи извод, че не поведението на И. е първопричина за възникване на конфликта. Първо Х. го е обидила, като го е нарекла „измамник“ и „крадец“, след което И. казал на Х., че може би носи и пистолет и надникнал в отворената ѝ чанта, при което въззивничката дръпнала чантата и нанесла на тъжителя удар с юмрук в областта на тила. За да намери приложение разпоредбата на чл. 12, ал. 1 НК, на първо място следва да бъде установено от фактическа страна по делото, че е налице непосредствено противоправно поведение от И.. Категорично по делото не е установен този факт. Не е доказана първата предпоставка за прилагане на чл. 12, ал. 1 НК. Поведението на И., изразяващо се в опит да погледне в чантата на Х. дали вътре има пистолет, не е непосредствено противоправно нападение, което да застрашава личността или правата на Х.. Въззивната инстанция приема, че в конкретния случай не са налице условията за приложение на разпоредбата на чл. 12, ал. 1 НК по отношение на извършеното от Х. престъпление по чл. 130, ал. 2 НК.

Правилно е определен вида и размера на наказанията на Х. от РС-Луковит. Неоснователно е становището на защитата, че наложеното наказание на Х. е явно несправедливо.

Съдът е наложил на Х. за престъплението по чл. 146, ал. 1 от НК наказание на глоба в размер на 1000. 00 хиляда лева, която да заплати в полза на държавата. Така наложеното наказание е към минималния размер, предвиден в закона.

РС-Луковит е наложил на Х. за престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК наказание глоба в размер на 200. 00 лева, която да заплати в полза на държавата. Наложеното наказание на Х. глоба е най – лекото наказание, предвидено в НК за престъплението по чл. 130, ал. 2 НК.

В съответствие с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 НК първата инстанция е определила на Л. А. Х. едно общо най-тежко наказание глоба в размер на 1 000. 00 хиляда лева, която да заплати в полза на държавата.

При определяне на размерите на наказанията на Х. за двете престъпления са съобразени от съдът като смекчаващи вината обстоятелства : чистото й съдебно минало, трудово ангажирана и влошеното й здравословно състояние. Като смекчаващо вината обстоятелство следва да се отчете и ниската степен на обществена опасност на двете престъпления. Не са налице други смекчаващи вината обстоятелства, които следва да се ценят от тази инстанция, а такива не се и сочат. Тази инстанция приема, че не е налице основание за намаляне на определеното наказание на Х..

Тази инстанция приема, че така наложеното наказание е справедливо и ще изпълни целите на наказанието, визирани в чл. 36 НК.

Присъдата е правилна и в частта, с която съдът Л. А. Х. да заплати на В. С. И. сумата в размер на 500. 00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението по чл. 146, ал. 1 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на деянието - 12.05.2020 г. до окончателното й изплащане, като е отхвърлил предявения граждански иск за разликата до пълния претендиран размер от 1 000. 00 лева. Налице е виновно, противоправно деяние, осъществено от Х., причинена неимуществена вреда и пичинна връзка между тях. При определяне на размера на иска, съдът е съобразил претърпените страдания, практиката на съдилищата и справедливостта. Не са

налице основания за изменение на присъдата в тази ѝ част.

Присъдата следва да се потвърди и в частта, с която съдът е осъдил подсъдимата Л. А. Х. да заплати на В. С. И. сумата в размер на 500. 00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на деянието - 12.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил предявения граждански иск за разликата до пълния претендирай размер от 1 000. 00 лева. Налице е виновно, противоправно деяние, осъществено от Х., причинена неимуществена вреда на И. и причинна връзка между тях. При определяне на размера на иска, съдът е съобразил претърпените болки и страдания от въззиваемия, времето за възстановяване, практиката на съдилищата и справедливостта. Не са налице основания за изменение на присъдата в тази ѝ част.

В съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК съдът е осъдил Л. А. Х. да заплати на частния тъжител В. С. И. сумата от 762. 00 лева, представляваща сторени по делото разноски - 12. 00 лева, представляваща такса за образуване на делото, 600. 00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение и 150. 00 лева за експертиза.

Съдът е осъдил подсъдимата Л. А. Х. да заплати по сметката на РС-Луковит сумата от 100. 00 /сто лева/ лева, представляваща държавна такса върху уважената част по всеки от двата иска.

Ловешкият окръжен съд намира, че следва да се потвърди присъда № 7/07.04.2021 г. по НЧХД № 142/20 г. на Луковитския районен съд.

Водим от гореизложеното и на основание **чл. 338 от НПК**, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖАВА присъда № 7/07.04.2021 г. по НЧХД № 142/20 г. на Луковитския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____